

ἀκόσιστος ἐπίθ. *Ηπ. Μακεδ. (Βογατσ.) κ.ά. — Λεξ. Κομ. Λάουνδ. Λεγρ. — ΙΓρυπάρ. Σκαραβ. 18

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *κοσισιτός < κοσί-ζω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Ὁ μὴ διὰ κόσας, ἦτοι δρεπάνου κεκομμένος, ἀδρε-πάνιστος ἔνθ' ἀν. : Ἀκόσιστο χορτάρι *Ηπ. || Ποίημ.

Ἀδράσσει ὁ ἥλιος ὁ ἀψὺς τ' ἀκόσιστο χορτάρι
ΙΓρυπάρ. ἔνθ' ἀν.

ἀκοσκίνιστος ἐπίθ. κοιν. ἀκοδκίνιστος Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) ἀκοσ-σίνιστος Μεγίστ. ἀκοδ-δίνιστος Κύπρ. ἀκο-σκίνιος Κρήτ. Πελοπν. (Λακων.) ἀκοδκίνιος Πόντ. (Κερασ. *Οφ. Σάντ. Τραπ.) ἀκοσκίθ'γους Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀκοσκίνιος Πελοπν. (Λακων.) ἀκοσκίνιος Λεξ. Λάουνδ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἀμαρτ. ἐπιθ. κοσκινιστός < κοσκινίζω.

1) Ὁ μὴ καθαρισθεὶς διὰ τοῦ κοσκίνου, ὁ μὴ κοσκι-σμένος κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. *Οφ. Σάντ. Τραπ.) : Ἀκο-σκίνιστο ἀλεύρι, ἀκοσκίνιστη ζάχαρι κοιν. Ζύμουσα μὴ ἀκου-σκίθ' γου ἀλεύρ' Αἰτωλ. Ἀκοδκίνιο σ'τάρ' *Οφ. Κατ' ἐπέκτ. καὶ ἐπὶ ἄρτου Κρήτ. : Ἀκοσκίνιο ψωμί (τὸ παρεσκευα-σμένον ἐξ ἀλεύρου μὴ κοσκινισθέντος). 2) Μεταφ. ἐπὶ λόγου, ὁ μὴ λεπτολογημένος, ἀστάθμητος Κρήτ. : Λόγια ἀκοσκίνιστα Κρήτ. Συνών. ἀζύγιστος 2. Πβ. ἀζύ-γιστος 2.

ἀκοσμαντάμωτος ἐπίθ. Μακεδ. (Βογατσ.) ἀκου-σμαντάμωτους Μακεδ. (Κοζ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *κοσμανταμωτός < κοσμανταμώνω ἀμαρτ.

Ὁ ἀποφεύγων τὴν μετ' ἄλλων συναναστροφὴν, ἀκοι-νώνητος : Εἶναι ἀκοσμαντάμωτους ἀνθροπους Κοζ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀκοινώνητος 1. Ἀντίθ. κοσμανταμω-μένος (ἰδ. κοσμανταμώνω). Πβ. καὶ κοσμογυρι-σμένος.

ἀκοτος ἐπίθ. ἀκοτ-τος Κῶς ἀνήκοτος Χίος

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. κοτῶ.

*Ατολμος, ἀδρανής.

ἀκοτσακίαςτος ἐπίθ. Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *κοτσακίαςτος < κοτσακιάζω.

1) Ὁ μὴ κομβωθεὶς. 2) Ὁ μὴ ἐμβολιασθεὶς : Τὸ παιδίον ἔτον ἀκοτσακίαςτον καὶ ἐπίασεν αὐτοῦ ἡ βράσα (ἡ νόσος εὐλογία).

ἀκοτσάριστος ἐπίθ. Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *κοτσαριστός < κοτσαῖρω κατὰ τὰ ἐκ τῶν εἰς -ίζω ρ. παραγόμενα.

Ὁ μὴ ἡγχυρισμένος, ὁ μὴ γαντζωμένος ἀπὸ κᾶπου : Μακαρῶς ἀκοτσάριστος. Παλάγκο ἀκοτσάριστο.

ἀκοτσιακίαςτος ἐπίθ. ἀμαρτ. ἀκουτς'κάλιστους Μακεδ. (Κοζ.) ἀγκουτς'κάλιστους Μακεδ. ἀγκουτς'κά-λητους Μακεδ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *κοτσιακίαςτος < κοτσιακιάζω.

1) Ἀκίνητος : Ἀκουτς'κάλιστον ποντήρ' (τὸ μὴ κινηθέν, ὥστε νὰ ταραχθῇ τὸ ἐν αὐτῷ ὕγρον). Συνών. ἀτάρα-χτος. 2) Ὁ μὴ σκαφεὶς : Χουράφ' ἀκουτς'κάλιστον.

ἀκουαρέλλα ἡ, σύνηθ.

Ἐκ τοῦ Ἰταλ. *acquarella*.

Ὑδατογραφία, ἦτοι εἰκὼν, διὰ τὴν ὁποίαν ἐχρησιμο-ποιήθησαν χρώματα διαλελυμένα δι' ὕδατος.

ἀκουβάλητα ἐπίρρ. Πελοπν. (Καλάβρυτ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀκουβάλητος.

Χωρὶς νὰ ἔχη μεταφερθῇ τι ἔνθ' ἀν. : Ἐχω ἀκουβάλητ' ἀκόμα (π. χ. τὸ γέννημα ἢ ἄλλο τι εἰς τὴν ἀποθήκην) Καλάβρυτ.

ἀκουβάλητος ἐπίθ. σύνηθ. ἀκουβάλ'τος Μακεδ. (Βογατσ.) ἀκουάλητος Μεγίστ. ἀκουβάλειος Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) ἀκουβάλειος Κρήτ. — Λεξ. Λάουνδ. ἀκ'βάτ'τους Ἰμβρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. κουβαλητός < κου-βαλῶ. Ὁ τύπ. ἀκουβάλειος κατ' ἀναλογ. τῶν ἐκ τῶν εἰς -ίζω ρ. παραγομένων.

Ὁ μὴ δυνάμενος νὰ κουβαληθῇ, ἀμετακόμιστος ἔνθ' ἀν. : Τὰ περισσότερα πράγματα ἔμειναν ἀκουβάλειστα Κρήτ. Ὁ φῆκες πάλι τὸ νερὸ ἀκουβάλητο Σαρεκκλ. Ἐν' ἀκουβάλητον ἀκόμα τ' ἄδερρον Κύπρ.

ἀκουβάριαστος ἐπίθ. σύνηθ. ἀκουβαρίαστος Πόντ. (Σάντ. Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. κουβαρίαςτος < κουβαριάζω.

Ὁ μὴ περιτυλιχθεὶς εἰς κουβάρη, τολύπην ἢ ἀγαθίδα ἔνθ' ἀν. : Ἐμεινε τὸ μαλλὶ ἀκουβάριαστο Σαρεκκλ. Θράκ. Ὁλο δὲ μίτο τὸν ἔχει ἀκουβάριαστο Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Συνών. ἀκουλούρίαστος.

ἀκουβέντιαστος ἐπίθ. Πελοπν. (Ἀρκαδ.) ἀκουβέ-διαστος Κρήτ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *κουβεντίαςτος < κουβεντιάζω.

Ἐκεῖνος περὶ τοῦ ὁποίου δὲν κουβεντιάσουν, δὲν ὁμι-λοῦν, συνήθως ὁ περὶ οὗ δὲν διεδόθη κακὸς λόγος, κακὴ φήμη ἔνθ' ἀν. : Κόρη ἀκουβέντιαστη Ἀρκαδ. Συνών. ἀκουτισομπόλευτος, ἀκουτισομπόλιαστος.

ἀκουγιάρις ἐπίθ. Πόντ. (Κερασ.) ἀκουᾶριν τό, Πόντ. (Κερασ.) ἀκουᾶρ' Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀκοῦ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ιάρης.

1) Ὁ ἐξ ἀκοῆς γνωρίζων : Ἀκουγιάρις εἶμαι. 2) Τὸ οὐδ. οὐς., ἀκοῦ : Ἀπ' ἀκουᾶριν ἔχ' αὐτοῦ (τὸ ἔχω ἐξ ἀκοῆς).

β) Θρύλημα ἐπὶ κακῷ, κακὴ φήμη : Ὁ σὸν κόσμον ἀκουγιάριν ἐγένουσον (πανταχοῦ κακὰ περὶ σοῦ θρυλοῦν-ται). Πβ. ἀκοῦ 2.

ἀκούγιστος ἐπίθ. Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *κουγιστός < κου-γίζω.

*Απρόσκλητος.

